
Samfundsøkonomiske vurderinger i klimapolitikken

Samfundsøkonomiske vurderinger indgår med god grund i det politiske beslutningsgrundlag. En systematisk værdisætning af politiske initiativers samfundsøkonomiske fordele og ulemper styrker grundlaget for den nødvendige prioritering. Dette notat belyser, hvorvidt de stadigt mere komplicerede metoder for værdisætning er tilstrækkeligt robuste og evidensbaserede, når man sammenligner langsigtede initiativer på tværs af sektorer.

CONCITO anbefaler, at man anvender samfundsøkonomiske metoder som transparente og ensartede vurderinger. Disse skal alene omfatte de faktorer, der værdisættes på et solidt fagligt grundlag og samtidig bør beregningernes usikkerhed angives. Vigtige forvridningstab og dynamiske effekter bør beskrives og diskuteres ved siden af den egentlige værdisætning.

Notat

*Udgivet: Februar 2015
Forfatter: Susanne Krawack
Støttet af: VELUX FONDEN*

Indledning

På et seminar i CONCITO i 2014 blev de samfundsøkonomiske vurderingsmetoder debatteret, og en række problemstillinger blev belyst. Det var særligt spørgsmålet om, hvordan de samfundsøkonomiske vurderinger indgår i langsigtede politikker som klimapolitikken, der var på dagsordenen. Formålet med seminaret var at få en række fagfolk til at diskutere og problematisere de samfundsøkonomiske analysers metode og anvendelse. I seminaret deltog:

Karsten Steen Pedersen, COWI

Henrik Duer, Energistyrelsen

Alex Dubgaard, KU

Anders Chr. Hansen, RUC

Niels Buus Kristensen, DTU Transport

Birgitte Sloth, KU

Per Homann Jespersen, RUC

Annette Christensen, DI

Christian Ege Jørgensen, Det Økologiske Råd

John R Porter, KU

Andreas Egense, Metroselskabet

Thomas Budde Christensen, RUC

Jakob Schiøtt Stenbæk Madsen, Dansk cyklistforbund

Thomas Færgeman, Susanne Krawack, Connie Nielsen, Tobias Sørensen, Fie Junkuhn, CONCITO

Dette notat indeholder CONCITOs konklusioner og anbefalinger på grundlag af seminaret.

Intentionen med notatet er at rejse en faglig debat om de metoder, der anvendes som beslutningsgrundlag i klimapolitikken. Notatet rejser en række problemstillinger, som bør vurderes og revideres, således at der kan komme opbakning om transparente metoder, der kan håndtere langsigtede udfordringer.

Sammenfatning

I dette notat præsenteres otte argumenter for at revurdere anvendelsen af samfundsøkonomiske konsekvensvurderinger i klimapolitikken. Dialog med førende fagøkonomer på området har bekræftet, at der er grund til at se kritisk på den måde de samfundsøkonomiske analyser anvendes i praktisk klimapolitik i dag, specielt når tiltag på tværs af sektorer analyseres. Særligt den store vægt Finansministeriet lægger på kvantitative beregningsresultater i forhold til kvalitative og svært kvantificerbare forhold, virker uhensigtsmæssig.

Baggrund

Det konkrete udgangspunkt for CONCITOs arbejde med samfundsøkonomiske analyser er klimaplanens virkemiddelkatalog fra august 2013, der præsenterer CO₂-ækvivalente skyggepriser for en række tiltag indenfor landbrug, transport, energi og miljø. Intentionen om at gennemføre en ensartet vurdering af mulige klimatiltag, så de kan sammenlignes på tværs af sektorer er helt rigtig. Imidlertid er den måde, som effekterne udregnes på ikke tilstrækkeligt dokumenteret og konsistent. Kombineret med den begrænsede faktuelle viden om værdien af forskellige effekter både på kort, men særlig også på lang sigt, er vurderingerne forbundet med stor usikkerhed. Særligt når metoderne anvendes på tværs af sektorer, og på initiativer der er meget forskellige, kan der stilles spørgsmålstejn ved, hvor retvisende og brugbare resultater, de giver.

Der er store udfordringer i den metode, der er anvendt i beregningerne af virkemiddelkatalogets initiativer på følgende områder:

- Mangel på systematik ved fastlæggelse af virkemidler og effekter
- Mangel på langsigtet og konsistent værdisætning i alle sektorer
- Sammenblanding af virkemidler og effekter i analyserne
- At forvridningstab er utilstrækkeligt dokumenterede i de konkrete analyser
- At dynamiske effekter medtages i forskellig grad i forskellige sektorer.

Vurderinger af virkemidler, som indebærer markedsmodning af nye teknologier, kræver andre vurderingsmetoder, da sådanne virkemidler i indfasningen ofte kræver subsidier på et tidspunkt, hvor dette næppe er samfundsøkonomisk rentabelt.

Generel anbefaling

CONCITO anbefaler, at man fortsat anvender de samfundsøkonomiske vurderinger, men at de udformes som transparente analyser, der alene medtager de faktorer, der kan værdisættes og dokumenteres troværdigt. Forvridningstab, barrierer og dynamiske effekter bør diskuteres og søges kvantificeret ved siden af selve analysen, således at det også kan indgå i beslutningsgrundlaget. Endelig er det væsentligt at angive den usikkerhed, der er på beregningerne, således at resultatet fremstår som et konfidensinterval.

Brug af samfundsøkonomiske vurderinger

Samfundsøkonomiske vurderinger bygger på det teoretiske grundlag, at den marginale samfundsøkonomiske nytte af et tiltag skal modsvare den marginale samfundsmæssige omkostning, for at der er tale om økonomisk optimalitet. Teoretisk set er den side af sagen relativt enkel. Udfordringerne kommer, når man i praksis skal fastlægge og værdisætte de marginale samfundsmæssige omkostninger og den marginale nytte af forskellige initiativer, anlæg og politikker.

I transportsektoren er der lang tradition for at gennemføre samfundsøkonomiske vurderinger i form af Cost Benefit Analyser (CBA) af anlæg af ny infrastruktur. En række mulige projekter bliver analyseret, og projekternes trafikale påvirkning bliver fastlagt ved hjælp af bl.a. trafikmodeller. Det drejer sig om projekternes påvirkning af tidsforbrug for de rejsende, ulykker, støj, luftforurening og klimaefekter. Disse faktorer bliver værdisat og sammenholdt med anlægsinvesteringen og driftsomkostningerne, og på den baggrund kan man sammenligne forholdet mellem nytte og omkostninger for en række alternativer.

Tilsvarende er metoderne hyppigt anvendt til at vurdere, hvor effektive forskellige tiltag er til at opnå en ønsket effekt. Det kan for eksempel dreje sig om, hvilke initiativer der billigst kan opnå en reduktion af CO₂-udledningen. Her opgøres de samme effekter som beskrevet ovenfor for en række initiativer, naturligvis i dette tilfælde med inddragelse af klimateffekten. Den samlede nettoomkostning for samfundet ved initiativet sættes i forhold til den forventede reduktion af CO₂-udledningen, og derved får man en skyggepris for CO₂-reduktionen. På den baggrund kan skyggepriserne indgå i prioriteringen af, hvilke initiativer, der skal implementeres. Initiativer med laveste skyggepris anses for at være det mest omkostningseffektive.

Samfundsøkonomiske vurderinger anvendes i stigende grad som grundlag for at sammenligne og prioritere mellem forskellige handlemuligheder. Det eksempel, der er baggrunden for CONCITO's interesse for denne type analyser, er Klimaplanens virkemiddelkatalog fra august 2013. Her er opstillet en række initiativer i transportsektoren, landbruget og energisektoren. Hvert initiativ er vurderet med udgangspunkt i Finansministeriets manual for samfundsøkonomiske metoder. Formålet er at kunne sammenligne og prioritere mellem en række initiativer i forskellige sektorer, med henblik på at reducere CO₂-udledningen, på den billigste måde på tværs af sektorer.

Da det er vigtigt at klimainsatsen er så omkostningseffektiv som muligt, er det positivt, at disse vurderinger udføres og at baggrundsmaterialet fremlægges. Der kan imidlertid stilles spørgsmål ved, om den måde de samfundsøkonomiske konsekvensvurderinger anvendes på er tilstrækkeligt velfunderet og transparent til, at man faktisk opnår det solide beslutningsgrundlag, der er behov for.

For at blive klogere på dette spørgsmål arrangerede CONCITO en workshop for en række fagøkonomer, der alle har erfaring med at arbejde med samfundsøkonomiske konsekvensvurderinger, og stillede dem overfor en række spørgsmål om metodernes validitet.

På baggrund af diskussionerne på workshoppens præsenterer CONCITO følgende otte argumenter for at revurdere anvendelsen af samfundsøkonomiske konsekvensvurderinger i klimapolitikken.

1) Samfundsøkonomiske vurderinger er velegnede til at sammenligne effekterne af ensartede projekter på en enkel og gennemskuelig måde

Det er nyttigt at forstå effekterne af forskellige anlægsprojekter og tiltag ved at kvantificere dem i en samfundsøkonomisk analyse. Det gælder for eksempel forskellige linjeføringer for en vej, hvor sammenhængen mellem trafikmængder, miljøbelastning, tidsbesparelse og anlægsøkonomi klart illustreres i en samfundsøkonomisk analyse, og det bliver umiddelbart forståeligt, hvordan disse faktorer varierer i forhold til hinanden i forskellige alternativer.

Det vigtige i denne type projektvurderinger er, at det er gennemskueligt, hvad der indgår i vurderingen, og hvordan prissætningen af effekterne er. Den absolutte værdisætning af effekterne er mindre interessant, da det er forskellen mellem alternativernes effekter, der afgør prioriteringen, og i den relative vurdering er det ikke så afgørende, at der er en vis usikkerhed i værdisætningen af effekterne.

2) Værdisætningen af effekter er usikker og bør baseres på et mere solidt og transparent grundlag

Værdisætning af de forskellige effekter er baseret på studier af meget forskellig grundighed, hvor der anvendes forskellige metoder. Grundlaget for værdisætningen af de fleste faktorer bliver stadig bedre, efterhånden som forskningen tilvejebringer bedre resultater. Der kan imidlertid stilles spørgsmål ved, om prissætningen er konsistent over tid. Vil CO₂-prisen stige betydeligt i løbet af de næste årtier som følge af stigende klimaudfordringer, eller vil den falde fordi der er fundet nye klimavenlige teknologier? Tilsvarende kan der stilles spørgsmål ved, om prissætning af tid afspejler en specifik situation, og om denne kan ændre sig på en anden måde end ved fremskrivning i forhold til BNP.

En anden relevant problemstilling er spørgsmålet om skala. Når man f.eks. værdisætter en tidsbesparelse, giver det samme værdi når 30.000 personer sparer et minut og 1000 personer sparer 30 minutter. Det er tvivlsomt om dette er i overensstemmelse med, hvordan tidsgevinster faktisk opfattes.

Værdisætning af anlægsomkostningen ved ny infrastruktur kan synes relativt enkel. Men erfaringer viser, at den tidligere generelt har været værdisat for lavt, således at man nu tillægger et risikotillæg på 50 % af anlægsomkostningen i de tidlige faser af et projekt og 30 % i senere faser. Dette er et eksempel på, hvor store usikkerheder man opererer med i de samfundsøkonomiske vurderinger.

I de samfundsøkonomiske analyser, der gennemføres nu, er der tendens til at enkelte effekter får helt afgørende betydning for resultatet af den samfundsøkonomiske vurdering. I transportsektoren betyder ændringer i rejsetid og anlægsomkostningen voldsomt meget for det samlede resultat. Der er reelt set ikke andre faktorer, der har væsentlig indflydelse på resultatet. I landbrugssektoren er det sideeffekter som reduktion af nitrat og ammoniak, der er helt afgørende for resultatet af de enkelte tiltag.

Der er desuden væsentlige faktorer, der ikke værdisættes i analyserne. Projekter i transportsektoren inddrager for eksempel ikke effekterne af motion og dermed sundhedsforebyggelse ved overflytning af trafikanter til cykel. Ligeledes inddrages ikke sundhedsmæssige effekter af små partikler i gadeluft. Begge dele er effekter, der er bredt anerkendte, men som ikke indgår i de samfundsøkonomiske manualer.

Der er også stor forskel på, hvordan værdisætningen er fastlagt. For eksempel værdisættes nitrat og ammoniakreduktion i landbrugssektoren på baggrund af de reduktionsforpligtelser, der er i vandmiljøplanen. Denne politiske målsætning og analyser af omkostninger ved at reducere nitrat og ammoniak fastlægger prisen. Hvis man anvender samme metode til at fastsætte CO₂-prisen – og altså tager udgangspunkt i de betydelige reduktionsforpligtelser der er vedtaget politisk over de næste årtier – vil prisen på CO₂ være på 8-900 kr./ton og ikke som i dagens samfundsøkonomiske vurderinger på 130 kr./ton, (som dog igen er meget højt i forhold til aktuelle kvotepriser). Trods alt substantielle forskelle, der leder til en væsentlig usikkerhed på resultatet.

Andre effekter værdisættes som den faktiske omkostning (fx ulykker), den oplevede omkostning (fx tid) og den faktiske prisændring (fx støj). Der anvendes således forskellige metoder i værdisætningen, og alene det betyder, at der er usikkerhed i værdisætningen.

CONCITO vil derfor pege på, at der er elementer selv i den helt basale værdisætning af omkostninger og gevinster, der bør baseres på et mere solidt grundlag.

Særligt hvis analyserne skal anvendes på tværs af sektorer, kan man lave væsentlige fejl med de nu anvendte metoder. Spørgsmålet om, hvordan værdisætningen ændres over en længere tidsperiode, er også relevant at vurdere. Desuden er det væsentligt at vurdere og tage højde for den usikkerhed, der er ved værdisætningen.

3) Afgrænsning af projekterne kan være afgørende og bør ske efter klare retningslinjer

Den måde et projekt og de analyserede alternativer afgrænses på kan være ganske afgørende for resultatet. Ved udbygning af en motorvej kan man være i den situation, at de fleste trafikale fordele opstår på ganske korte strækninger, mens den efterfølgende strækning stort set er uden fordele. Hvis man gennemfører en CBA for den korte strækning med høje fordele, vil den interne rente blive meget høj. I mange tilfælde gennemføres analysen dog for en længere strækning, og så vil man populært sagt strække fordelene ud over en længere strækning, hvilket selvfølgelig vil lede til en lavere intern rente på projektet. Om man opdeler trafik anlæg i små eller større dele, kan derfor få ganske afgørende betydning for, hvordan samfundsøkonomien ser ud. Der er i dag ingen retningslinjer for, hvordan man afgrænser projekter.

Det kan imidlertid være vanskeligt at fastlægge principper for, hvordan forudsætninger vælges og projekter afgrænses, så det foreslås at man etablerer en gruppe af uafhængige fagfolk, der gransker den samfundsøkonomiske analyse og vurderer de valgte forudsætninger. Det vil være relevant både indenfor en enkelt sektor, men i særlig grad når man sammenligner projekter på tværs af sektorer.

4) Dynamiske effekter, agglomerationseffekter, arbejdsudbudseffekter og skatteforvridningstab er vanskelige at værdisætte på linje med de målbare effekter og bør anvendes mere transparent

Ud over værdisætning af de umiddelbart målbare effekter, indgår en række yderligere effekter, på forskellig måde. Hvis man for eksempel regner på at indkræve en yderligere skat i en allerede højt beskattet sektor, så forvrider man skattesy-

stemet, hvilket har en negativ effekt på samfundsøkonomien. Denne effekt betegnes skatteforvridningstab og indregnes i den samfundsøkonomiske beregning med 20 % af skatteværdien - i alle tilfælde. Desuden inddrager man i nogle tilfælde effekten af, at husholdningerne ikke længere kan bruge disse penge til andre formål, hvilket også vil have en effekt på samfundsøkonomien. Tilsvarende, hvis eksempelvis pendlingstiden reduceres, vil denne yderligere tid kunne bruges på andre ting, og det vil ifølge de økonomiske antagelser føre til, at folk vil arbejde mere.

Det er givet, at disse effekter findes, men det er også givet, at de har meget forskellig størrelse for forskellige individer - ikke mindst i forskellige projekter. Derfor vil disse forvridningstab være af meget forskellig størrelse i forskellige situationer.

Den metode, der anvendes til at prissætte forvridningstab er i dag en fast procentdel af omkostningen. Der er tale om 20 % ved skatteforvridning og 20 % for arbejdskraftudbudsforvridning. Det kan have en stor effekt på det samlede resultat, men værdien er ikke fastlagt ud fra analyser af forvridningerne i hvert enkelt tiltag. Derfor kan denne meget grove måde at inddrage forvridningstab på føre til, at analyserne bliver vanskelige at gennemskue. Der kan ligeledes være tale om store virkninger på det samlede resultat af den samfundsøkonomiske analyse, på et usikkert og utilstrækkeligt grundlag.

I landbrugssektoren er det nyt at anvende disse forvridningstab og vurderingen er, at de har en meget stor og ikke helt gennemskuelig effekt på resultatet.

Desuden er det et spørgsmål i hvor høj grad, man skal inddrage dynamiske effekter. For eksempel vil en reduktion af befordringsfradraget få en umiddelbar effekt på husstandenes økonomi, og det kan på længere sigt føre til, at nogle vælger at flytte, opgive at arbejde eller at arbejde mere for at kompensere for indtægtstab. Det kan desuden få indflydelse på huspriser. Der er ingen tvivl om, at der i nogle projekter er tale om betydelige dynamiske effekter. På den anden side, er det lige så klart, at de ikke er lette at fastlægge og værdisætte. Hvis det gøres meget forenklet kan det endvidere give mere støj i analyserne end påvirke dem i en retning, der bedre forklarer de faktiske samfundsøkonomiske effekter.

Der skal efter CONCITO's opfattelse arbejdes for at sikre mere transparente analyser. Det kan ske ved, at man alene beskriver, hvordan det pågældende initiativ vil forvride budgetbalancen, påvirke arbejdskraftudbuddet eller skattegrundlaget. Her kan der også diskuteres, hvor store de dynamiske effekter vurderes at være.

5) Usikkerhed i vurderingerne bør angives med konfidensinterval

Det er oplagt, at værdisætningen af de samfundsøkonomiske effekter er forbundet med usikkerhed. Det er imidlertid også klart, at usikkerheden ikke er ens i alle analyser og i effekternes omfang og værdi. En anbefaling er derfor, at man altid angiver den beregnede samfundsmæssige effekt af et tiltag sammen med den usikkerhed, som resultatet er forbundet med. Dette kan enkelt angives som et konfidensinterval på den fundne skyggepris eller interne rente. På den måde vil sammenligningen af alternative projekter afspejle den faktiske usikkerhed i vur-

deringerne, og små forskelle i den interne rente kan forsvinde i usikkerhedsintervallerne – helt i overensstemmelse med de faktiske forhold.

CONCITO anbefaler, at usikkerheden i beregningerne angives, således at resultaterne af de samfundsøkonomiske analyser bliver et konfidensinterval og ikke et præcist tal.

6) Sammenblanding af virkemidler og effekt bør undgås

I de fleste tilfælde fastlægger man marginale omkostningskurver, såkaldte MAC-kurver, alene på baggrund af virkemidlernes effekt på samfundsøkonomien. I klimaplanens samfundsøkonomiske vurdering medregnes imidlertid også omkostningerne forbundet med det politiske styringsmiddel, der bruges til at realisere virkemidlet. Derved får man imidlertid forskellig samfundsmæssig virkning afhængigt af hvilke politiske styringsmidler, man vælger at anvende for at få den ønskede effekt.

Som eksempel kan man se på det teoretiske eksempel, at erstatte glødepærer med sparepærer. Hvis man opnår effekten ved et forbud mod at forhandle glødepærer eller en øget informationsindsats over for forbrugerne, så vil den samfundsøkonomiske virkning bestå af forskellen i omkostning på de to typer af pærer og forskellen i energiomkostninger og –afgift, altså en nøgtern opgørelse af forskelle i omkostninger for samfundet. Hvis man imidlertid opnår effekten ved at differentierer afgifter på elpærer, vil der skulle fratrækkes forskellige velfærdstab (trekantstab og firkantstab) i den samfundsøkonomiske værdi, og det vil være forbundet med en højere CO₂ skyggepris at udfase glødepærer, hvis det sker med afgiftsdifferentiering end hvis det sker ved information eller forbud.

Hvis man skal prøve at forstå forskellen, kan det forklares ved, at der medregnes et velfærdstab ved at skifte adfærd, hvis det sker som følge af en afgiftsdifferentiering, mens dette ikke indgår – man er altså lige så tilfreds – hvis ændringen sker ved forbedret information eller i visse tilfælde et simpelt påbud. Logikken er således at afgiftssystemet er tæt på et optimum, så enhver forandring af afgifterne vil betyde et velfærdstab.

En række andre initiativer kunne også udformes som påbud og anden regulering, og således måske give større CO₂-besparelse for lavere beregnede omkostninger.

7) Barriereomkostninger bør udelades af den samlede analyse, med mindre de er analyseret meget nøje

Når initiativer, der har en positiv virkning på samfundsøkonomien ikke allerede er gennemført, bliver de i metoden tilskrevet en barriere, der netop modsvarer den positive virkning af initiativet på samfundsøkonomien. Man ved imidlertid ikke, om denne fiktive barriere er dobbelt så stor eller om der blandt initiativer, der har en negativ virkning på samfundsøkonomien, er en lige så stor barriere, som ikke værdisættes.

Derfor er det ret spekulativt at fastlægge en barriereomkostning netop i de tiltag, der har en positiv samfundsøkonomi. Overvejelser af denne type bør beskrives og

ikke indgå i den samlede analyse, med mindre barrieren er analyseret nøje. På den måde kan det undgås, at projekter med en positiv samfundsøkonomi og klimafordele forkastes på usagligt grundlag.

8) Langsigtede strukturelle effekter bør indgå i valg af virkemidler

Når man skal vurdere meget langsigtede investeringer og effekter, kommer diskonteringsrenten til at spille en betydelig rolle. Diskonteringsrenten er sat ned fra 5 % til 4 % på 35 års sigt, 3 % på 70 års sigt og 2 % herefter. Både nedsættelsen og tidsdifferentieringen er et vigtigt skridt til at kunne vurdere fremtidige projekter på fornuftig vis. Ændringerne betyder, at projekter, hvor gevinsterne kommer med lang tidshorisont, vil få et mere positivt samfundsøkonomisk resultat.

På længere sigt vil omstillingen til et klimavenligt samfund formodentlig ske gennem en række teknologiske løsninger, der vil substituere de nuværende energiformer mv. Denne substitution vil givetvis ikke ske på én gang, som følge af at den er samfundsøkonomisk rentabel. Mere sandsynligt er det, at den vil ske gradvist, og at den hverken vil være samfundsøkonomisk eller privatøkonomisk rentabel i den første fase. Mange eksempler (vindkraft, elbiler mv.) viser, at der i starten kræves betydelige subsidier for at skabe et marked for de nye teknologier. Når markedet er der og modnes, udvikles teknologierne yderligere og billiggøres på grund af skalaøkonomi, og på et tidspunkt vil subsidierne være mindre afgørende eller unødvendige. På langt sigt kan der således være god samfundsøkonomi i at støtte introduktionen af en konkret teknologi, selv om det koster noget på kort sigt.

Derfor er det ikke tilstrækkeligt at se på den umiddelbare samfundsøkonomiske effekt af forskellige virkemidler, når klimapolitikken skal fastlægges. Hvis man alene støtter sig til, hvad der er samfundsøkonomisk mest hensigtsmæssigt nu og her vil man overse mulighederne i bl.a. nye teknologier.

De langsigtede strukturelle effekter og effekter på teknologiudvikling er typisk ikke medtaget i de samfundsøkonomiske beregninger, men kan være et væsentligt motiv til, at man politisk ønsker at støtte en særlig løsning.

Spørgsmålet er derfor, om samfundsøkonomiske analyser er det eneste middel til at vurdere, hvilke initiativer der skal fremmes for at sikre omstilling til et samfund med markant lavere CO₂-udledning. Samfundsøkonomiske metoder er ikke indrettet til at vurdere fremtidige situationer og dynamisk udvikling, men er mere rettet mod at vurdere den mest hensigtsmæssige løsning på kort sigt, blandt flere ensartede alternativer.

CONCITO er en uafhængig tænketank, der formidler klimaviden og -løsninger til politikere, erhvervsliv og borgere.

Vores formål er at medvirke til en lavere udledning af drivhusgasser og en begrænsning af skadevirkningerne af den globale opvarmning.

www.concito.dk